

Многоценният бисер

"... който, като намери един многоценен бисер, отиде и продаде все що имаше и купи го."(Матей 13:48.)

Тази сутрин ще говоря върху най-маловажния наглед стих от прочетената глава из Евангелието на Матей във връзка с друг един закон, седмия и най-велик закон на природата и закона за рода.

Всяко нещо има род и мъжки и женски. Кой не знае що е мъж и що е жена? Има само спор кой от двата пола стои по-високо. Казват: В началото, когато Бог създаде човека, направи мъжа. И мъжете, като защищават този въпрос от свое гледище, доказват, че поради това те седят по-високо. Жените пък, като защищават своята кауза, казват, че те именно седят по-високо от мъжете. По този въпрос има спор и в науката и между учените хора. Дълго време учените са измервали мозъците на мъжа и жената, за да видят колко грама тежат, и по тежестта са определяли техните качества. Те са казвали, че понеже мозъкът на мъжа е по-тежък, мъжът стои по-горе от жената. Обаче има аксиома в херметическата философия, според която всяка истина е наполовина истина; и обратно: всяка лъжа е наполовина лъжа, сиреч, всяко твърдение е наполовина вярно и всяко отрицание и пак наполовина вярно. Следователно, когато човек твърди нещо, ако иска да е прав, той трябва да намали с 50% своите твърдения. Вие знаете приказката за онзи мъж, който се уплашил и рекъл: Жено, видях 100 мечки в гора и избягах! и Посмали малко, рекла жената. и Да, нямаше 100, но 80 сигурно имаше. и Посмали, посмали още. и Поне 60 имаше. и Много са, где ще се съберат 60 мечки да те гонят? и Мъжът сваял, сваял, докато ги докарал до една и най-последно рекъл: Шумна нещо в храсталака, приличаше на мечка, но мечка ли беше, не зная. И в съвременната философия има много преувеличени неща. Туй произлиза отчасти от това, че хората не разглеждат предметите обективно, но ги разглеждат субективно. Не разглеждат предметите обективно значи от мъжка страна, а субективно и от женска страна. Съзнателно и това е мъжката страна, подсъзнателно и женската страна. Във философията има различни термини. Казват за пример, че някой човек има обективен ум, а друг и субективен. Всеки предмет трябва да се изучава от тия две гледища и тогава ще имаме вярно понятие за него.

Сега ще кажете: Какво отношение има прочетеният стих към мъжа и жената? Има отношение. Вземете предвид как се образуват бисерите. Казват, че някой път в мидата попада малко пясъче и тя почва да изпуска от себе си течност, с която го обвива, за да не я безпокои. Мидата го вае като скулптор. Не само че го прави гладко, но същевременно го превръща в ценен бисер. Ако пясъчето не попадне в мидата, то не ще има никаква цена. Понеже има известна грапавина, то започва да безпокои мидата и я кара да мисли: да го изхвърли и не може; да го изрита и крака няма; да му каже да излезе вън и език няма. Дохожда най-последно на ума да го направи ценно и му казва: Ти си мой неприятел, но аз ще те възлюбя и ще те направя ценен. Ето учението на Христос, Който казва: "Возлюбете враговете си!" Вие бихте изхвърлили това пясъче навън, но мидата от него създава бисер, за който плащате скъпо. Не само това, но Христос похвалва тази мида, че е извършила прекрасна работа. Питам: Ако Христос дойде между вас, ще намери ли работите ви така свършени, както работата на тази мида? Ще намери ли Той бисери? Казвате: Условия нямаме. Жените казват: Когато ние трябва да работим, мъжете ни спват; условия нямаме, къща нямаме, това-онова нямаме, не можем да работим. Мъжете пък от своя страна казват: Не можем да работим, защото

жените ни смушават; обществото ни пречи, спират ни. А мидата не казва, че няма условия и без крака, без ръце, без език и без човешки мозък от пясъче тя създава бисер, за което и Христос я похвалява. Питам: Не можете ли и вие да направите толкова, колкото тази мида? Вие можете да направите нещо повече от нея.

Сега да дойдем до основния закон. Външните форми са резултат на вътрешните различия, които съществуват между мъжа и жената. Всеки оттенък, всяка черта на човешкото лице се дължат на вътрешна, дълбока причина в душата на човека. Като разглеждате този предмет, вие считате, че между мъжа и жената няма разлика. Някой път жената иска да стане мъж; мъжът обаче никога не желае да стане жена. Ако ви попитам какви искате да се родите, всички ще пожелаете да се родите мъже. Какъв прогрес щеше да има тогава в света, ако се раждат само мъже? Първо Бог направи мъжа. Последният обаче каза: Тази работа не може да бъде така, аз сам не мога да я свърша. Как ще обработвам сам тази толкова голяма градина и рая, дърветата, които са в нея? Животните пък не могат да ме разбират. Тогава Бог каза: "Много добре, аз ще ти направя другар като тебе, да ти помага." И тъй се яви на сцената този велик закон, този процес, който движи света. Никакъв прогрес, никакво развитие, никакво облагородяване не би имало, ако не съществуваше този закон. Вие гледате само външната страна на нещата, но в тях има много по-дълбок смисъл. Единственото нещо, което знаете в Природата, е само женският пол; мъжкият пол е невидим. Слънцето, което виждате, е женско слънце и мъжкото слънце не се вижда; това слънце черпи енергия от мъжкото слънце. И съвременната наука потвърждава това, като казва, че всяка енергия се проявява в отрицателния полюс на електрическите токове.

Някои хора взимат думата отрицателен, или пасивен, в лош смисъл. Под "пасивен" разбираме слаб, безхарактерен, безволев. Това е криво разбиране, затуй са заменили думата "отрицателен" с израза катодни лъчи и полюса, в който се появява всяка енергия. Въз основа на този принцип ще изясня много неща. Човек има мозък, но някой път вие казвате: Нищо няма в ума ми. Защо няма нищо в ума ви? Защото вие сте една безплодна жена, която не може да ражда. Някой казва: Не мога да обичам. и Значи ти си безплоден. Който не може да мисли и чувства, бил мъж или жена, той не може да ражда. За всяко нещо, което не ражда, в Писанието е казано, че е близо до пъкъла. Аз бих желал всеки от вас да ражда; най-голямото благословение за човека е, когато той знае да създава и отхранва. Как може човек да не ражда, да не създава една добра мисъл, едно добро желание в себе си? Създаването е творчески принцип, достоен само за мислещи същества. Разбира се, аз не говоря за онзи творчески принцип, който от нищо може да създаде нещо и за Твореца, но за съществата от мъжки и женски пол. Това наричаме в християнската философия Христос-Богочеловек. Принципът, за който Христос казва: "Отец живее в мене" и никой не Го е разбрал. Бога никой не е видял; никой не е видял Бащата на света. Майката знаем, защото Бог се явява в нас като майка, която твори, храни и възпитава, Него ние знаем. Казва се в Писанието: "Христос дойде на земята да ни изяви Отца." По същия закон човекът, който е слязъл от небето, първоначално е приличал на онова малко безформено, нищожно пясъче, но след като Божественият Дух е работил дълго време, направил е от него бисер. И за туй, което имате в себе си, вие трябва да благодарите на тази мида, в която сте влезли; ако днес имате някаква цена, трябва да благодарите на Божественото съзнание, което е работило дълго време върху вас.

Казвам: Според това схващане някой път ценността на нещата стои в тяхното съдържание, а някой път и в тяхната форма. Вземете един мраморен камък, изваян от един велик скулптор, който е вложил в него една прекрасна велика идея, и вижте къде лежи тази идея. Тази идея лежи в онези

тънки чертици, които художникът е прекарал над камъка. Ако някой глупак дойде и разруши тези чертици, ще видите само един прост камък, който няма никаква стойност. Всичко, което ви придава цена, това са ония ваши благородни мисли, желания и дела, които Божественият Дух е начертал върху вас. Само ония черти дават цена на човека, които Бог е написал върху вашия мозък, върху вашето сърце и вашата душа. И в научна форма е казано същото. Съвременните учени твърдят, че толкова повече мисли може да произведе вашият мозък, колкото повече гънки има той. Що са гънките. Това са ония вложени черти, които се виждат върху него. Тия гънки, тия вадички канализират вашите мисли. Някои хора искат лицето им да е гладко като топка; те мислят, че човек е красив, когато е гладък. Не, тогава лицето е маска. Трябва да има известни черти върху лицето на човека, които да показват: първо, че той е добър; второ, че е справедлив; трето, че има любов, че е мъдър, че е истинолюбив. Тези неща трябва да се извяват навън. Следователно всички хора са написана книга, върху която се четат техните качества. Някои хора ме питат: Ти слушал ли си Господа, чул ли си Го? Отговарям: Не само Го слушам, но Го и виждам; виждам Го, като ми говори; слушам и чувам Неговите думи. Човешките думи могат само да се слушат, а Господните могат и да се виждат. Бог, Който е слава, се е въплътил в Христос и е станал видим. Всеки от вас е Божествена слава, изказана, въплътена, видима. И след това ме питате, чел ли съм и говорил ли съм с Господа. Две хиляди години вече как Го чувам. Христовото учение е отлична философия и не философия, с която пипаме в мрачината, но философия, с която можем да виждаме, да пипаме, да миришем и да вкуваме.